

РЕЗОНАНСНЕ

В Ужгороді вбили двох іноземних студентів з УжНУ. Ще один юнак у лікарні. Цей трагічний інцидент сколихнув Україну. Керівництво нашого ВНЗ оперативно відреагувало на резонансну подію й ефективно працює над пошуком шляхів, аби уникнути подібних надзвичайних ситуацій.

Того ж дня ректор вишу Володимир Смоланка зустрівся з іноземними студентами й висловив співчуття рідним та друзям загиблих. «Докладемо максимальних зусиль для того, щоб люди, котрі вчинили цей жахливий злочин, отримали справедливе покарання. Постійно контактуємо з правоохоронними органами. І ви знаєте, що вони діяли й діють оперативного: уже знайдено трьох підозрюваних...», — запевнив Володимир Іванович.

Проректор із науково-педагогічної роботи Мирослава Лендьял зазначила: здобувачі фаху із-за кордону за два роки стали вагомою частиною альма-матер, і вже було чимало телефонних дзвінків із різних факультетів зі співчуттям та підтримкою. У планах керівництва — створення Ради іноземних студентів, яка співпрацюватиме зі Студрадою УжНУ, та спеціальної програми, що дозволить і студентам різних країн презентувати свою культуру.

Увечері юнаки й дівчата нашого ВНЗ, а також небайдужі ужгородці вшанували пам'ять Гранава Шаїндія та Анкура Сінгха. Після траурної ходи зібралися біля корпусу медфаку, де з душевним болем та сумом згадували вбитих хлопців.

Наступного дня в обласній клінічній лікарні ім. Андрія Новака з іноземними студентами спілкувалися представники Національної поліції та Державної міграційної

Траурна хода в пам'ять про загиблих

служби, а також керівництво нашого вишу. Ректор Володимир Смоланка констатував: жахливий інцидент сколихнув усю державу. Також очільник подякував правоохоронним органам за оперативну роботу та працівникам міської лікарні, котрі врятували життя третього юнака. Трапляється, що студенти вживають спиртні напої та наркотичні речовини. Ці ймовірні чинники також не ігнорують у розслідуванні справи. Володимир Іванович закликав впливати на своїх друзів, аби трагічні ситуації не повторювалися. Крім того, в УжНУ більше співпрацюватимуть з

обласними ЗМІ, щоб останні інформували про закордонні традиції. Для іноземців невдовзі зведуть окремий гуртожиток.

Представник поліції Олег Тупчий запевнив: причина вбивства не має відношення до расової нетерпимості. Радив бути обачнішими в компаніях незнайомих та уважно ставитися до проведення вільного часу. Про це говорив і В.Смоланка, рекомендувавши не виїжджати в невідомі місця, а також додав, що студентам із-за кордону для легшого спілкування з місцевими жителями варто вивчати українську. Голова студпрофспілки

Ростислав Головчанський запросив долучатися до організації, пов'язаних із самоврядуванням, і пообіцяв сприяти цьому.

Відтепер зустрічі з іноземною молоддю влаштовуватимуть систематично, адже для Ужгорода такі спудеї — новий досвід. Щоб уникнути трагічних ситуацій, потрібно обговорювати всі аспекти щодо комфортних проживання й навчання юнаків та дівчат із-за кордону. І над цим мусимо працювати всі, як єдина сім'я...

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

ІНОЗЕМЦІ СЕРЕД НАС

Престосуватися до умов студентського життя доволі складно. Особливо важко адаптуються іноземці, адже їм потрібно не тільки вчитися самостійності, як більшість вчорашніх школярів, а й при звичаї до життя в чужій країні, до інших культури, побуту.

Нині на медичному, стоматологічному, інженерно-технічному факультетах Ужгородського національного університету навчається близько 450 студентів, котрі прийшли з Індії, Бангладешу, Мальдівів, Нігерії, Камеруну, Зімбабве, Намібії, Кенії, Єгипту, Туреччини, Угорщини. Юнаки й дівчата сповідають різні течії індуїзму, мусульманства, католицизму та інших релігій. Здобувати омріяну професію в Україні, як зазначають іноземні гості, їх спонукало співвідношення ціни та якості освіти, позитивні відгуки знайомих.

Нетолерантні люди іноді неприязно ставляться до представників із далеких держав через нетиповість для нашого краю зовнішність та стиль одягу. Проте часто на вулицях міста можна побачити й інтернаціональні компанії приятелів, пари. На жаль, такі стосунки закоханих викликають чимало обговорень, спричиняють осуд у суспільстві, тому хлопці й дівчата прагнуть не афішувати свою дружбу.

Одна з причин, чому українці недовіркою ставляться до людей з екзотичних країн: мовляв, чужинці можуть переносити захворювання, властиві їхньому регіонові. Це спростовує заступник декана медичного факультету, професор Василь Калій: «Іноземні студенти щороку проходять повний медогляд, який складається з трьох етапів: лабораторної діагностики, рентгенологічного та об'єктивного клінічного обстеження. Тільки після цього мають допуск до навчання й перебування в університеті».

Воднораз вагомою залишається проблема мовного бар'єру. Іноземні гості в разі надзвичайної ситуації не можуть навіть повідомити про це працівникам держорганів, бо останні не володіють англійською. Закордонні спудеї також виявляють бажання

Вони – інші, але такі ж самі

компактно жити в одному місці, адже зараз одні винаймають квартири, інші мешкають у готелі «Закарпаття». Керівництво УжНУ пообіцяло задовольнити прохання, зокрема стосовно зведення гуртожитку. Крім того, для ефективної інтеграції іноземців у діяльність вишу в студраді створено спеціальне представництво. Аби поглибити знання, отримати допомогу в написанні наукових робіт, охочі відвідують спеціалізований клуб, створений на кафедрі мікробіології, вірусології та імунології з курсом інфекційних хвороб. Активістів залучають до баскетбольної секції, щоб готувати юнаків і дівчат до участі в університетській спартакіаді.

В УжНУ так само заохочують іноземців, котрі беруть участь у підготовці розважальних вечорів, танцюють, співають. Неабиякий інтерес викликала індійська красуня Навруп Каур Діллон, яка в 2015 році стала Міс медичного факультету й нині готується до загальноуніверситетського конкурсу. Дівчина зізналася: атмосфера конкуренції на репетиціях їй подобається. У вільний час східна вродливиця любить кувари, малювати, грати в шахи, у бадмінтон. Улюбленою стравою в Ужгороді називає курячий шашлик. Дівчина розповіла, що сповідує сикхізм, про фестивалі рідного краю з друзями не забуває. Офіційний представник іноземних студентів в УжНУ Амрік Сінх Діллон влаштовує вечірки під час найважливіших індійських свят, наприклад, Дівалі, Холі, Понгал.

Земляк Навруп, четвертокурсник Джотхі Ванан, є ініціатором створення комп'ютерного сервісу для студентів з Індії. За словами хлопця, відкривши такий заклад, можна допомогти співвітчизникам, адже тутешні спеціалісти переважно не спілкуються англійською. Має Джотхі й одного українського клієнта.

Також іноземним студентам нелегко адаптуватися й до кліматичних умов. Громадянка Бангладешу Сумая Сурові розповіла: «У моїй країні різні пори року, але найдовше там — спека. Отож було досить важко привичаїтися до низької температури. Моє улюблене місце в Ужгороді — набережна».

Африканець Габріел Текнон поділився

Шрі Рам Шудгері, Равіндра Рават, Арджун Малік та Дев Саксена з Індії. Навчання в УжНУ хлопцям подобається, проте вони завжди пам'ятають про свою домівку

своїми враженнями: «Я народився в Зімбабве, там практично немає зими. Через це, коли в Україні стало дуже холодно (спочатку я жив у Луганську, де взимку температура взагалі знижувалася до мінус 35 градусів за Цельсієм), було важко, але звик. На мою думку, Ужгород — гарне місто, люди тут доброзичливі. Мені подобається, що воно християнське, як і моє рідне. До речі, я з Хараре, столиці Зімбабве, більш розвиненої за тихий і невеликий обласний центр Закарпаття, але так краще для мого навчання. Коли я не на парах, гуляю з друзями в Боздоському парку, граємо в баскетбол, ходимо один до одного в гості, готуємо шашлик. Я — музикант; танцюю, співаю, читаю реп, навіть записав тут альбом, улітку вийде мій кліп».

Іноземні студенти, приїхавши здобувати освіту, намагаються привичаїтися до нових місцевості, стилю життя, пізнати традиції та відчутти колорит української дійсності. Хтось

сприяє міжнародній взаємодії, а дехто, на жаль, відмовляється налагоджувати контакт із представниками іншої культури. «Не все те неправильне, що незрозуміле», — писав Г.Сковорода. Тож непотрібно упереджено ставитися до осіб з екзотичною зовнішністю, а варто допомагати їм. Адже колись і ми можемо опинитися в незнайомій країні!

В.Калій зазначив: у майбутньому навчальному році в УжНУ планують відкрити 4 кафедри для іноземних студентів, збільшити обсяг ліцензованого прийому закордонних абітурієнтів зі 100 до 150 осіб. Для освітніх гостей УжНУ на медичному факультеті організують різні тематичні гуртки. Таким чином іноземні студенти адаптуються швидше.

Ольга БРАЙЛЯН,
студентка відділення журналістики.

Продовження теми — на стор. 7.

ВІТАЄМО

Із травневими святами!

Дорогі колеги, друзі, велика родино УжНУ!

Цього разу в травні ми вшануємо Великдень, День міжнародної солідарності трудящих, День пам'яті та примирення, День перемоги над нацизмом у Другій світовій війні, День матері, День науки... Кожні з цих свят чи знаменних днів не рівнозначні один одному, але по-своєму особливі й вагомі.

Символічно, що вони дедалі більше сприяють відповідно формуванню духовності, солідарності, патріотичного духу

нації, родинних за сад, прогресу, збереженню й примноженню добрих традицій, об'єднують нас неперевершеним символічним звучанням. Пам'ятаймо про це, набираймо мудрості, душевного світла, миру, здоров'я, злагоди та хай нас супроводжують успіхи в усіх починаннях! Щастя вам на життєвій дорозі. Процвітання та злагоди!

Володимир СМОЛАНКА,
ректор ДВНЗ «УжНУ».

ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЇ

У залі засідань вченої ради УжНУ провели прес-конференцію директора ННІ Євроінтеграційних досліджень І.Артёмова для того, аби підсумувати виконання наукового проекту «Інноваційний університет — інструмент інтеграції в європейський освітній і науковий простори» та презентацію Концепції інноваційного розвитку УжНУ на 2015 — 2025 рр.

Іван Володимирович як керівник проекту розпочав засідання з оптимістичних прогнозів про те, що згадана концепція, котра визнана найкращою в Україні, стане стратегією розвитку нашого вишу на десятиліття. За словами доповідача, Академія педагогічних наук України схвалила шлях розвитку ДВНЗ «УжНУ», адже йдеться про чітку

На шляху до інновацій: концепція розвитку УжНУ — найкраща в Україні

систему моніторингу якості впровадження інноваційних складових, а це, безперечно, є складовою успіху.

Сергій Устич — директор Інституту транскордонного співробітництва — наголосив на важливості інвестицій та інновацій для університету, за чим, уважає, стоїть копітка робота, спрямована на втілення конкретних напрацювань. Останні, звичайно, потребують років, навіть їх десятиків.

Науковий парк УжНУ — основний суб'єкт інноваційної діяльності вишу. Створений із метою підтримки інноваційного підприємства шляхом формування матеріально-технічної, соціально-культурної, сервісної, фінансової баз. Керівник НП альма-матер Іосип Головач зазначив, що нині в Україні діє 13 наукових парків, і лише 2 з них — при класичних

ВНЗ (зокрема й у нашому складі), решта — при технічних. Важливо, що міжнародний договір про співпрацю з науковим парком університету в Кошице підписаний тільки в УжНУ. Сергій Іванович представив деякі конкретні проекти, котрі сприятимуть вирішенню проблем не лише у виші, а й у всьому регіоні. Зокрема, упроваджують новий тип електронагравальних елементів (проект «Комфорка», що діє вже на 10 об'єктах), мова й про утилізацію відходів, відтворення порід гуцульських коней (із медичною й туристичною метою) тощо.

Наш ВНЗ розвиває згаданий науковий проект у співпраці з іноземними партнерами за сприяння Вишеградського фонду.

Олеся МАТІЙ,
«Погляд».

НА ВЧЕНІЙ РАДІ

Побільшало почесних звань, нових спеціальностей та можливостей для розвитку

Чергове засідання вченої ради УжНУ розпочали з призначень на посади та нагородили представників вишу подяками й відзнаками.

Так, звання «Почесний доктор ДВНЗ «УжНУ» надали іноземним науковцям Ш.Кокенеші, доктору фізико-математичних наук, професорові Дебреценського університету, і Л.Трочані, доктору юридичних наук, професорові, міністру юстиції Угорщини. А на заслужених працівників освіти України висунули професорів В.Гомоная та П.Слюсарчука відповідно з хімічного та математичного факультетів нашого вишу.

Декан хімфаку В.Лендел звітував про діяльність підрозділу за 5 років, зокрема йшлося про значну кількість зареєстрованих патентів, авторських свідоцтв та раціоналізаторських пропозицій, виданих монографій, посібників, підручників, про іменні стипендії, гранти тощо.

Обговорювали й зміни стосовно складу структурних підрозділів. Скажімо, з урахуванням того, що відтепер економічний факультет готуватиме фахівців-магістрів за новими напрямками — «Фінанси і кредит», «Митна справа й оцінювальна діяльність», «Економіка підприємства» й «Логістика». Також математична спеціалізація для здобувачів бакалавра поділилася на «Прикладну математику» й «Прикладну інформатику».

Певних нововведень зазнали правила прийому до УжНУ. Про них інформував відповідальний секретар Приймальної комісії нашого вишу П.Горват. Дипломи про вищу духовну освіту недержавного зразка за ініціативи юридичного факультету вже матимуть визнання: на підставі цих документів можна перехресно вступати для здобуття ОКР спеціаліста й ступеня «Магістр».

Нещодавно обраний голова Студентської ради О.Варшава резюмував діяльність та окреслив перспективи відповідного підрозділу. Вчена рада проголосувала за надання приміщення для Студради. Воно має знаходитися в гуртожитку № 4, а ремонти там планують завершити до початку нового навчального року. Для того, аби ще більше активізувати діяльність структури, працюватимуть над залученням до неї іноземних юнаків і дівчат, участю в грантових програмах, взаємодіятимуть із профкомом та НТСА.

На засіданні затвердили й теми дисертацій, а також рекомендували до друку низку наукових видань.

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

ПЕРСПЕКТИВИ

На Закарпатті відкриють консульство Румунії

Голова Закарпатської обласної державної адміністрації Геннадій Москаль здійснив робочу поїздку в село Порошково Перечинського району та зустрівся з генеральним консулом Румунії в Чернівецькій області Елеонороу Молдован, котра в складі делегації привезла гуманітарну допомогу місцевій громаді.

На початку травня запла-

новано відкриття консульства Румунії в Солотвині (Тячівський район). Представництво надаватиме візи та дозвіл на малий прикордонний рух до вищеназваної країни жителям нашого краю.

Голова ОДА та генконсул обговорили подробиці відкриття установи, перспективи відновлення двох контрольно-пропускних пунктів на українсько-румунському кордоні в межах Закарпатської області (у селах Хижа та Яблунівка відповідно Виноградівського й Хустського районів), а також інші питання транскордонної співпраці між Закарпаттям і Румунією.

Під час неофіційної частини поїздки Г.Москаль зустрівся з волоською та українською громадами, котрі понад півстоліття проживають у селі Порошково.

Анастасія ШУТ,
студентка відділення журналістики.

Як справи з авторським правом?

Уже 20-й рік поспіль 23 квітня світ відзначає День книги та авторського права. Із цієї нагоди в УжНУ першокурсники відділення журналістики провели опитування «Наскільки актуальною в Україні є проблема дотримання авторського права?» 100 викладачів і студентів відповіли так:

Актуальна	60 %
Неактуальна	17 %
Більше неактуальна, ніж актуальна	12 %
Важко відповісти	11 %

Одним абзацом

• **КОНФЕРЕНЦІЇ** • У Всеукраїнській науково-практичній конференції молодих учених, студентів і аспірантів «Модернізація економічного, політичного, культурного та комунікативного простору України в умовах світових глобалізаційних процесів» узяли участь близько 60 осіб. У рамках заходу діяло 5 секцій.

• На базі медичного факультету УжНУ відбулася XIV щорічна міжнародна конференція Uzhhorod Medical Students Conference, до якої долучилося 250 учасників. Крім пленарних засідань, улаштували майстер-класи, відкриті лекції, різноманітні атракції.

• «Закарпатські правові читання» — VIII Міжнародна конференція фахівців, молодих науковців і студентів у галузі юриспруденції — відбулася на юридичному факультеті. Діяли 4 секції й 14 тематичних напрямів. Тексти доповідей сформували два томи наукового збірника.

• Науково-дослідницький центр історично-релігійних студій «Логос» істафаку УжНУ влаштував Міжнародну конференцію «Витоки Ужгородської унії, канонічне становлення Мукачівської єпархії та історична доля греко-католицьких церков ужгородської унійної традиції». Захід присвятили 370-річчю Ужгородської церковної унії.

Ольга БРАЙЛЯН,
студентка відділення журналістики.

ВИСТАВКИ

«Народжений із піснею»

Усі звикли бачити нинішнього іменинника в невпинних трудах — чи не кожної пори року до читача йде його чергова книжка. А ще в доробку дослідника — понад тисячу найрізноманітніших публікацій.

Краєзнавчий відділ «Карпатика» Наукової бібліотеки УжНУ вшанував ювіляра книжковою виставкою під назвою «Народжений із піснею», де представлені нові видання автора й література про нього.

Зі слів завідувача сектора краєзнавчого відділу Марії Чорній, експозиція має популярність серед відвідувачів бібліотеки та є особливо корисною й цікавою для тих, хто любить культуру й фольклор Закарпаття.

Наталія КУСКОВА,
студентка відділення журналістики.

ЮВІЛЕЇ

Колектив фізичного факультету щиросердно вітає професора кафедри квантової електроніки Олександра Камільовича ШУАЙБОВА із 65-річчям. Бажаємо ювілярові міцного здоров'я та нагнення на освітянській ниві.

Сонячними квітневими днями зустрів свій славний ювілей закарпатський літературознавець, фольклорист, бібліограф, заслужений діяч мистецтв України Іван ХЛАНТА.

ЩОБ ПАМ'ЯТАЛИ

Рік тому в пам'ять про 100-річчя геноциду вірмен на Київській набережній в Ужгороді, біля Закарпатського облмуздрамтеатру, встановили пам'ятний знак. А 24 квітня вже цього року відбувся захід-реквієм.

Масове знищення та депортація — найтрагічніша сторінка в історії названого народу, яка важким відбитком лягла на подальший розвиток вірмен, позначилася на їх національній свідомості.

Причиною багатьох воєн, геноцидів ставала ворожнеча на ґрунті релігійних розбіжностей. Сьогодні ця тема залишається актуальною,

Про згуртованість...

хоч більшість країн намагаються бути цивілізованими, толерантними щодо носіїв різних віросповідань.

Кажуть, нація, котра відчула на собі геноцид, стає згуртованішою. Вірмени — яскравий приклад, адже пережили в історії страшне, вистояли, тримаються один одного, вимогли краще життя.

Таким шляхом повинен іти й український народ, який теж неодноразово зазнавав горя, але піднімався з колін і прагнув свободи. Відданість Майдану, непоступливість захисників у війні з агресором на сході держави додають міцності й віри. Разом потрібно йти лише до перемоги!

Анастасія ШУТ,

студентка відділення журналістики.

Єднаймося, примирюймося!

9 травня 2016 року Україна відзначатиме по-новому.

Що означає цей день для держави? Насамперед завершення війни для більшості українських солдат. Адже той, хто вижив, повертався додому, а хто чекав, уже не боявся, що з родини на фронт піде ще хтось. Маємо говорити

й про вшанування героїзму всіх громадян, котрі потрапили в пекло війни, хоробро воювали за рідну землю. І байдуже, у якій армії. Бо це не їх провина, а наша спільна трагедія. Усі визволителі — тепер герої єдиної країни.

9 травня — День пам'яті про тих, хто загинув у бою, у своїх домівках під бомбами, кому не судилося народитися. І хоч

УКРАЇНА НАДЗВИЧАЙНА

Підрозділи УПА встановили абсолютний рекорд, утримуючись на фактично окупованій території майже двадцять років. Технології та методи українських вояків вивчали навіть кубинські повстанці Фіделя Кастро. «Якби в мене була така армія, як УПА, німецький чобіт ніколи не топтав би землю Франції», — зазначив Шарль де Голль, президент Франції в 1958 — 1969 рр.

Джерело: vsviti.com.ua/2013/09/ukrajina-nadzvyhajna.

БУРЕМНІ СПОГАДИ

Події Другої світової війни й досі викликають дискусії серед істориків, політологів, політиків: надто багато було різних подій, процесів, явищ, які піддаються неоднозначним трактуванням. Своє слово в цьому повинні сказати й живі свідки історії, котрі, хай і не володіючи великим даром аналітиків, але все ж на власні очі бачили зріз тієї непростой доби й можуть передати особисті враження від пережитого. Такою була й моя мама, Тарасюк (тоді — Ажнюк) Марія Хомівна, 1933 року народження, жителька Рівненщини. За лічені місяці до того, як відійти у вічність, на моє прохання ненька розповіла про буремні сорокові. Розповіла стільки, скільки могла згадати, що найбільше запам'яталося, дещо хвилюючись, але не «гримуючи» жодного факту. Спогади матері, яка нещодавно пішла з життя, допомогли мені більше зрозуміти той складний воєнний час, і сьогодні хай вони слугують їй даниною світлої пам'яті, як і загиблим у ті роки матусиним братам.

«Я тоді була ще мала, але що пам'ятаю, розповім...»

Про війну почули по радіо в червні, що раптово німці напали й побили прикордонників. На бік фашистів перейшли якісь «руські», немісцеві, котрих називали «шущманами» та «власівцями». Стали забирати на фронт. Хтось пішов і в лави бандерівців, щоб захищатися від гітлерівців. Воювати в лавах Червоної армії довелось братові Степану, котрого призвали до війська ще перед нападом Німеччини. Загинув на початку війни. Начебто від снаряду, який розірвався в окопі. Федора, моя мати, останній лист від сина отримала в червні 1941-го.

1957 року дала запит у Гошанський райвійськкомат, звідки й узяли службю брата. Там дали довідку: Пилипчик Степан Ничипорович, 1918 р. н., був призваний у березні 1941-го. з іншим однослуживцем із нашого села Рясники Ускомом Михайлом Григорівичем, 1919 р. н. Разом потрапили в місто Орел, у 540-й стрілецький полк, де знаходилися до початку війни, а в червні з іншими бійцями відбували на фронт партиями. Євчука Саву Дмитровича, 1918 року народження, призвали з моїм братом. Служили в одному батальйоні, а коли розпочалося вторгнення фашистської Німеччини, відправили воювати під Мінськ, дець на схід до 100 км. Євчук згадає, що був бій, після чого Степана не бачив, бо вже потрапив до іншого батальйону. Опинився в полоні, але там брата не бачив. Уважає: той загинув. А моїй мамі Федорі видали довідку: у списку військових, із якими немає зв'язку від початку

Війна моєї мами

війни, значиться й рядовий стрілець, безпартійний Пилипчик. Виписка з райвійськкомату повідомляє, що він, «за даними свідків, загинув у кінці червня 1941 року». Про це, зокрема, поінформував Павлюк Ігор із Рясник, котрий цікавиться війною.

Тим часом вторглися німці. Як їхали в село, то люди ховалися, тікали, хто куди. У нас один чоловік у квасолі заліг. Гітлерівці реготали, чому так? А той: «Не знаю, хто їде». Через окупантів позакривали млини. Настав голод. Сестрин чоловік Мусій шив чоботи й нам допомагав, узував, як треба, із підшвою, хоч люди в основному ходили в «дерев'янках». А ще вимінював взуття в Рівному на дріжджі, мило, то й нам привозив, тому не мали вошей і так не бідували.

Якось два полонені втекли, зупинилися в нас — Яша й Ваня з Харкова. Вони на жорнах мололи жито, пшеницю. Мати пекла хліб, пироги й годувала тих червоноармійців. Вони перезимували, а далі батько каже: «Пробірайтесь до своїх, бо тут німці й бандерівці».

Приблизно в березні 1942 року ще один мій брат, Федь, 1920 р. н., поїхав у Малятинський ліс за матеріалом із Балабатовим Василем Михайловичем, який знаходився в приймах у Рясниках, але родом із Малятинця. Хлопців зловили бандерівці. Коней та Балабата відпустили, а брата затримали. Через три доби пішов із ними до лісу в Березнівський район. У лавах бандерівців увесь час воював із німцями. 5 грудня з'явився вдома: заріс, худий, із вошами. Тоді ж у селі окупанти влаштували облаву. На дверях кожного помешкання висіли записки, скільки проживає

душ. Дані надавали староста й сільрада. Федь лежав на печі. Мати Федора меншому сину Стаху, 1931 року народження, налила молока, поклала пирогів і випровадила в сусіднє село Бабин до сестри, щоб у хаті знаходилися тільки чотири особи, як і було прописано. Братик, крадучись із києм, вибрався до родичів. А німці пішли хатами й не помітили, хоч нікого не випускали із села.

І ось два німці-здоровані й перекладач з'явилися на порозі. Зайшли. Перевіряють, хто є. Батько Хома каже, що нас лише четверо. Окупанти запитали, хто спить на печі. Мати відповіла: «Син ходить на цукровий завод до Бабина, по 2 повні мішки бере на плечі, тому стомився й відпочиває. Німці задоволено: «Гут, матка, гут». Подивилися хату й пішли. А в нас аж душа в п'яти втекла, поки гітлерівці не вибралися...

Наступного року, саме на Петра, у селі освячували «фігуру». Брат Федь спостерігав за метрів 100—150 у садку в окулярах. Побув день і знову поїхав. Коли прийшла радянська влада, здається, навесні 1944 р., він із хлопцями їхав кінями. Під Межиріччями його з товаришем смертельно поранили «совети». Похований, де село Городище Рівненської області. Федь мав гарний голос, співав українські пісні. Боровся за вільну Україну. Ріс напівсиротою, а потім його виховував вітчм, бо батько помер на третій день народження сина: від відьмарів отримав «данє» (чаклування з метою власного виживання) і відійшов у вічність.

Коли з'явилися німці, спочатку нікого не чіпали, а згодом і палили села, убивали. Пригадую, стояла на хуторі хата. Звідти вискочив

бандерівець, і помешкання спалили разом із людьми. Хто тікав, того розстрілювали.

Як прийшли «совети», то теж ловили бандерівців. У Бабині був командир «стріпків» Данилюк. Мій хресний у Рясниках їхав із дочкою, сином та дідом родича до своєї криниці прати. «Стріпки» свистали, щоб ті стали, але підвода рухалася далі, бо на ній боялися за бандерівців, котрі зупинилися в хресного й розбирили зарізану свиню. Озброєні вистрілили, і хресний помер. Родичі нарobili крику. Данилюку стало незручно, але вдіяти нічого не міг. А «стріпки» часто ходили по людях, лякали їх, щось забирали поїсти.

Із Шубкова власівці наїжджали на села, грабували. Німці так не брали, бо мали що їсти. І вино, і коньяк, і цукерки. Траплялися й такі, що показували фото свого будинку й не хотіли воювати. Давали нам солодоші, каву. Приїдуть — поїдуть.

Як фронт наближався, почали частіше стріляти. Батько викопав схрона, ми ховалися в ньому від снарядів, але останні в селі не рвалися. На лузі літав літак, не знаю чий, скинув дві бомби, однак худоби не побив. Відходячи, окупанти забирали корів, свиней, але небагато. Більше в сусідніх селах. І власівці з ними.

Потім прийшли НКВСівці. Кондратенко був, офіцер. Шукали бандерівців, котрі вночі вели бій із «советами» чи «стріпками» в ліску між селами Дорогобуж і Рясники. Тоді вбили одного борця за вільну Україну. Побратими його принесли й поклали недалеко від нашої хати, за кількасот метрів на кладовищі, а потім у селі Кондратенко із

ставлення до названої дати ще в багатьох різняться (одні вважають, що йдеться про перемогу у страшній війні, інші переконані: слід бути в скорботі, бо один окупант замінив іншого), ми не повинні впадати в крайнощі. У ХХІ столітті слід прагнути не до нав'язування однієї позиції й висвітнення іншої, а спільно шукати примирення. Тільки так збудуємо сильну й дружну націю.

Анастасія ШУТ,

студентка відділення журналістики.

загоном влаштував облаву, бо за гарячими слідами знайшли того вояка. Прийшли до нас. Батько каже, що нічого не чув і не бачив, хоч, можливо, і пес Лиска «брехав». НКВСівці обійшли довкола, обшукали, нічого не знайшли. А бандерівці лишили простиню чи щось інше. Батько сховав під корову в гній, бо випадково побачив той клунок. Переслідувачі теж помітили свіжий слід, але подумали: хтось із бандерівців оправався, вони поспішали, а тому до хати не навідувалися. Зате солдатів, котрі їх шукали, до десятка зайшло. Я мала книжки в сумці. Один питає, як учуся. Кажу: «На «відмінно». Червоноармієць погортав книжки, видивлявся, чи не мала ворожих листів, записок. Але їх не було.

На хуторі ще осів Степовий. Бандерівці схрона зробили. За зраду карали дуже сильно, убили фінагента, котрий жорстоко ставився до людей. Водночас, не розібравшись, двоюрідного брата Усика теж «прибрали»: думали, що зрадник...

Згодом за «наводкою» з Гоці й Корця прийшли працівники НКВС чи вже МВС або КДБ (не пам'ятаю). Трох бандерівців убили, а інші самі застрелилися. Однак коли настав мирний час, один чоловік у Здолобуві впізнав ватажка Степового. Як той вижив, невідомо. Можливо, був пов'язаний із «советами». Не знаю...

Бандерівці після війни поступово зникли. Хто подався в Рівне, хто за кордон. Вони нікого не чіпали, тільки якщо хто до «советів» мав стосунки. Зокрема, родину сестри батька побили за те, що ті начебто заявили на бандерівців і чоловік сестри працював головою сільради. Але кажуть, насправді під маркою борців за свободу України орудували бандити, бо ходили дуже вгдовані. Я ж бачила, яким був брат-бандерівець».

Після закінчення війни настав голод, але не в нас. Із Київщини приїжджали й вимінювали різний товар на харчі. У нас зупинялися, по 5—7 душ ночувало. Одна жінка за розташуванням планет уміла гадати. Казала, у батька друга дружина й частя він не має. Якби тримав бджіл, то розвелися б. Мовила матері, що й ненька нещаслива, а мій брат Стах недовговічний (він потім загинув у машині: грівся, заснув і отруївся газом). Мені ж сказала: співачка, виїдеш заміж.

Після війни думали, що жити стане добре. Але все забирали в колгосп. Було важко, однак люди старалися працювати, хотіли покращити своє буття».

...Зробивши цей запис, я запитав у мами, який вона головний висновок зробила з тих воєнних часів. Дещо подумавши, ненька відповіла: «Війна — велике лихо й зло. Хай завжди українці живуть у мирі, якого не вистачає й сьогодні, коли на сході країни тривають бойові дії».

Публікуючи ці спогади без ретуші, тільки в незначному літературному опрацюванні, напередодні Дня матері й Дня перемоги, теж мрію, аби ми всі прокидалися — і над головою сяяло мирне сонце...

Володимир ТАРАСЮК,

«Погляд».

КОНФЕРЕНЦІЇ

В УжНУ відбулася II Міжнародна науково-практична конференція студентів та аспірантів «Актуальні проблеми філології та журналістики».

Узяли участь 225 учасників не тільки з провідних університетів України, а й із-за кордону. Загалом близько 40 гостей з інших ВНЗ. Працювали за трьома напрямками: «Мовознавство», «Літературознавство» та «Соціальні комунікації», у яких діяло понад 20 секцій і підсекцій.

Розпочала захід голова НТСА філологічного факультету Христина Ярема, котра привітала учасників та запросила до слова проректора з науково-педагогічної роботи М.Лендзель — їй значною мірою завдячуємо організації конференції. Мирослава Олександрівна відзначила філфак як один із найактивніших підрозділів, особливо в науковій роботі.

Загалом нині влаштовують настільки багато конференцій, що в університеті навіть тимчасово припинили ремонтні роботи. Декан філологічного факультету Галина Шумицька зауважила: захід присвячено 70-річчю альма-матер та філфаку, який заснований разом із вишем; подякувала всім, хто долучився до організації, а також додала: «Цієї конференції не було б, якби не наші студенти. Вони встигають і вчитися, і наукою займатися, і благодійністю...» Відтак учасники здійснили екскурс у минуле універ-

Наука як «гаряча лінія» сьогодні

Фото: Медіацентр УжНУ

ситету й філфаку за допомогою відповідної презентації.

На пленарному засіданні першою виступала аспірантка Києво-Могилянської академії Василя Сугоняк із доповіддю «Пам'ятокознавчі розвідки Г.Стрипського у виданнях Підкарпатського об'єднання наук». Результати своїх досліджень презентували й закордонні студентки Ніка Преслі з Хорватії («Метеорологічна лексика в українській, болгарській і хорватській мовах»; гостя зізналася, що хоче побачити Ужгородський замок і зазначила: «Мені дуже подобається організація конференції. Тут почуваюся важливою»), Валерія Чернак зі Словаччини («Мова засобів масової комунікації

в Словаччині та Україні — визначальний інструмент становлення національної свідомості»). Представниця з Дрогобича Марія Сенета відомляла про Дмитра Донцова як шевченкознавця, а четвертокурсниця відділення журналістики УжНУ Єлизавета Зеленюк розповідала про воєнну фотожурналістику в контексті російсько-українського конфлікту. Завершила пленарне засідання магістр журналістики Світлана Лапига, котра презентувала колективний студентський науковий проект — фільм «Вимір справжності», присвячений доктору філологічних наук, професорові, випускнику філфаку нашого університету Василю Німчуку.

Опісля учасники обговорюва-

ли актуальні проблеми філології та журналістики в секціях та підсекціях. Приємно, що поділитися науковим досвідом приїхали студенти з-за кордону, зокрема з Хорватії, Словаччини, Угорщини, а також із престижних українських ВНЗ Києва, Одеси, Львова, Дніпропетровська, Луцька, Полтави тощо. Порушені питання, які потребують якомога швидшого розв'язання, укотре довели необхідність існування якісної науки, бо вона — як «гаряча лінія», на котру оперативно надходять усі виклики сьогодення. Її ж завдання — пропонувати шляхи виходу з кризи.

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

ОЛІМПІАДИ

Студентки УжНУ взяли участь у всеукраїнській студентській олімпіаді зі спеціальностей «Журналістика» та «Реклама і зв'язки з громадськістю», показавши гідні результати — вибороли рідному вишу аж три з десяти грамот у спецномінаціях.

Свої сили випробували наполегливі та найсміливіші, а саме

Журналістки повелися ГРАМОТНО!

представниці відділення журналістики — третьокурсниці Олександра Балог, Антоніна Корнута й Андріана Якубик, студентка 4 курсу Мирослава Гараздій та першокурсниця спеціальності «Реклама і PR» Анастасія Нечипорук. Олімпіада тривала два дні. У перший завдання стосувалося теоретичних знань (потрібно було відповісти на 30 тестових запитань із відповідного напрямку), а далі учасниці розкривали творчі здібності в письмових роботах.

По-батьківськи дівчат підтриму-

вав доцент кафедри журналістики Володимир Тарасюк. За його словами, дівчатам було нелегко, адже тести виявилися складними, а на «представлення» тексту в обраному жанрі виділили обмаль часу. Утім наші юні медійниці презентували себе з кращого боку. Як наслідок, Олександрі Балог вручили грамоту «За найкращий неймінг», Мирославі Гараздій — «За найкращу точність відтворення фактів», а роботу Андріани Якубик відзначили в номінації «Найкращий рекламний слоган».

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

«Повноліття» факультету міжнародних відносин

Своє 18-річчя відсвяткував «міжнародний» підрозділ УжНУ. Урочистості влаштували в конференц-залі.

Захід розпочали з відеопрезентації фрагментів із діяльності факультету. Ведучими свята були студентки Євєнія Немеш та Наталія Дідик. Декан ФМВ Микола Палінчак привітав усіх зі святом та нагородив грамотами юнаків і дівчат підрозділу за активну участь у житті університету. Спудей ж, своєю чергою, подарували торт з емблемою факультету міжнародних відносин. Третьокурсники Олександр Решетар та Арсен Бабиченко довели, що, крім досягнень у науковій сфері, їм також підвладні гра на гітарі й спів.

Родзинкою став виступ симфонічного оркестру Закарпатської обласної філармонії, який зачарував класичною музикою. На завершення студенти 1 — 3 курсів підготували сюрприз для гостей: гімн факультету з відеосупроводом та несподіваними конфеті в кінці.

Катерина СВІТЛИЧНА,
студентка відділення журналістики.

БЛАГОДІЙНІСТЬ

Студенти філфаку стали ініціаторами проведення тижневого благодійного ярмарку. Ідею підтримали й інші підрозділи, зокрема факультети іноземної філології та суспільних наук. Продавали те, що могли зробити власноруч: домашню випічку, квіти-цукерки, писанки, намиста тощо. Крім того, навчали гри на гітарі та створювали різні фігури з надувних кульок. Кошти збирали для потреб Великоберезнянської школи-інтернату.

НАУКОВІ МАНДРИ

Четверо першокурсників-маркетологів разом зі своїм академнаставником Святославом Жуковим і колегою з факультету міжнародної політики, менеджменту та бізнесу Ганною Левдар-Беть здійснили візит до Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана.

Маркетингова спеціальність — нова в нашому закладі. Колеги ж зі столичного вишу відзначали 50-ту річницю кафедри. Із цієї нагоди організували III Міжнародну науково-практичну конференцію «Маркетингова освіта в Україні», на якій побували й наші студенти. Вони мали змогу прослухати доповіді вітчизняних і зарубіжних фахівців щодо визначення основних тенденцій розвитку маркетингової освіти в Україні з урахуванням вимог ринку праці та новітніх технологій маркетингу в освіті й бізнесі.

Представники нашого вишу також влаштували екскурсію до Софійського собору, Свято-Михайлівського золотоверхого монастиря, побували на Андріївському узвозі, майдані Незалежності, Хрещатику, біля Арки дружби народів.

ОПИТУВАННЯ

Другого місяця весни одні студенти активно пишуть курсові роботи, інші захищають свої наукові надбання.

Більшість опитаних представників різних факультетів УжНУ зізналися: презентація висновків

Приємне з корисним і столичним

Іванна МАНЯНЧИН, Ганна ЛЕВДАР-БЕТЬ, Олександра БАЛІКО

На згадку про подорож залишилося чимало позитивних вражень і селфі.

«Наш колектив був дружним, а тепер — ще дружніший. У поїзді поєднали корисне з приємним, працю з відпочинком: дізналися чимало

нового й важливого для майбутньої професії, а також погуляли в столиці. Такі мандрівки потрібно організувати частіше», — резюмувала студентка Олександра Балко.

Ольга БРАЙЛЯН,
студентка відділення журналістики.

Що найважче в курсових роботах?

розвідок виявилася неважкою (66%), складно було для 34% респондентів. Водночас труднощі під час дослідження виникали в усіх.

За результатами опитування, яке провели Ольга БРАЙЛЯН, Ангеліна УГРИН і Станіслав ШПОНТАК, студенти відділення журналістики, найскладнішими були:

- Робота над практичною частиною** 36%
- Робота над теорет. частиною** 33%
- Робота з джерелами** 31%

Даним об'єктом

- **РЕФОРМИ** • В університеті буде створено власний медіахолдинг на базі прес-служби, інтернет-сайтів, Медіацентру, редакції газети «Погляд», навчального телецентру, видавництва «Говерла» у складі редакційно-видавничого та поліграфічного підрозділів.
- **ВАКАНСІЇ** • Миськрада Мукачева запрошує студентів нашого вишу на роботу. Віталій Гільтайчук, начальник управління міського господарства, розповів про програму стажування молоді в органах місцевої влади. Роботу пропонують студентам економічного, інженерно-технічного, юридичного та інших факультетів.
- **ОБГОВОРЕННЯ** • До нашого університету завітали представники Несторівської групи, які поділилися своїм баченням та думками щодо розвитку України. Об'єднання не належить до жодної з партій, розробляє стратегічне бачення перспектив держави й функціонує на волонтерських засадах.
- Підприємства Закарпаття впроваджують навчальні соціальні програми та планують розвивати напрямок підготовки професійних кадрів і співпрацювати з університетом. Навчатимуть за програмою 1С, яка складається з таких дисциплін: «Основи маркетингу», «Структура підприємства», «Бізнес-процеси» тощо. Найкращі студенти мають можливість пройти стажування та залишитися на роботу.
- **ДОСЯГНЕННЯ** • У базі даних SciVerse Scopus, за яким складається рейтинг українських вищих навчальних закладів, УжНУ посідає 13 позицію серед 128 вишів України.
- **КОНФЕРЕНЦІЇ** • Відбулася V Міжнародна науково-практична конференція сімейних лікарів «Можливості превентивного та лікувального впливу на соціально значущі захворювання в закладах первинної медико-санітарної допомоги». Організатором заходу став факультет післядипломної освіти УжНУ.
- Факультет інформаційних технологій організував науково-практичну конференцію «Інноваційні стартапи як рушійна сила нової економічної системи». Діяла також виставка-конкурс «Startup Village». Модератором була Мирослава Дробнич, старший викладач кафедри програмного забезпечення систем.
- **НОВІ МОЖЛИВОСТІ** • На фізичному факультеті готуватимуть спеціалістів двох нових спеціальностей: із безпеки інформаційних і комунікаційних систем та системи технічного захисту інформації.
- **СЕМІНАРИ** • Відбувся міжнародний публічний семінар-практикум «Партнерство України та НАТО: від стратегічних декларацій до тактики практичних дій», на якому офіцери литовських збройних сил розповіли про досвід своєї країни зі вступу до НАТО.
- **СПОРТ** • У спортивно-оздоровчому комплексі УжНУ фінішував відкритий обласний турнір із волейболу «Ужгородська сакура-2016». Упродовж двох днів змагалися команди ветеранів, зокрема й колектив із Румунії.

Агнеса САБЕЛКО,
студентка відділення журналістики.

ЕКСКУРСІЙНЕ

Віхами життя Івана Франка

Студенти-філологи та представники гуманітарно-природничого коледжу УжНУ попрямували на батьківщину Івана Франка, щоб на власні очі побачити місце витоків творчості письменника. Хоч похмура погода додавала дискомфорту поїздки, але все ж хороші емоції брали гору над природними явищами.

Студенти раділи можливості побувати в садибі Каменяря в Нагуєвичах, звідки привезли саджанці дуба, один із яких посадили біля головного корпусу нашої альма-матер. Також екскурсанти побували в корпусі філологічного факультету Дрогобицького університету, де навчався сам поет, а на згадку про «землю Духновича» висадили деревце сакури, яке, сподіваємося, приживеться й нагадуватиме всім перехожим про квітуче Закарпаття. Родзинкою екскурсії стала зу-

пинка у фортеці Тустань (Сколівський район Львівської області). Юнаки й дівчата могли послухати цікаву розповідь про місцевість, де збудовано укріплення, а також пройтися крутими схилами скелі. Неймовірно враження та емоції просто переповнювали.

Учасники поїздки залишилися задоволеними, про що свідчили запальні пісні в автобусі дорогою додому.

Марія ШЕЛЕЛЬО,
студентка відділення журналістики.

У ПІДРОЗДІЛАХ

Факультет міжнародної політики, менеджменту та бізнесу влаштував Тиждень свого підрозділу.

Із флешмобом, благодійністю та спортом

в Ужгородський ботанічний сад, турнір з міні-футболу за Кубок декана ФМПМБ.

На завершення студенти мали день самоврядування, а абітурієнти змогли краще озна-

йомитися з підрозділом, побувавши на Дні відкритих дверей факультету міжнародної політики, менеджменту та бізнесу.
Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

ВОДИ!

Вода відіграє важливу роль у житті людини. Як стверджував академік В.Вернадський: «Вода без життя в біосфері невідома». Звичайно, тому не можна оминати значення цієї цілющої рідини для здоров'я. Ще Леонардо да Вінчі зауважував: «Воді була дана чарівна влада стати соком життя на Землі». Невипадково у світі відзначають і Міжнародний день води, який припадає на 22 березня.

Сергій Сухарєв. Вода в центральному водогоні призначена для побуту, однак теоретично придатна для пиття й на станції фільтрації в Ужгороді при виході в мережу відповідає нормам споживання. Так, звичайно, є процедура хлорування, але вона здійснюється в кінці, тому що наші системи не герметичні та існує ймовірність проникнення в труби хвороботворних бактерій. У країнах із вищим економічним розвитком хлорування замінюють озонуванням. Якщо говорити, до прикладу, про лівобережний Ужгород, де свердловина з Минаю, то там менше проблем щодо хлорування. Воднораз вода має значну жорсткість, яка спричинює утворення солей у нирках, а при кип'ятінні утворюється чимало осадів. Проте в ній небагато органічних речовин, і хлорування не завдає такої небезпеки, як, скажімо, у випадку з річковою водою з Ужа для правобережної частини міста.

А ось академік Владислав Гончарук, директор Інституту колоїдної хімії і хімії води НАН України, вважає, що хлорування води здатне зумовлювати не просто зміни, а сприяти утворенню мутагенної мікрофлори. Тобто з часом у воді можуть з'явитися бактерії та віруси, які становитимуть небезпеку для людини. Отож якщо ви не спроможні дозволити собі купувати бутільовану воду чи одержати її з іншого більш-менш безпечного джерела, то, принаймні, рідину потрібно скип'ятити. Це позбавить надлишку хлору, і вода стане чистішою. Однак говорити про користь такої води доволі важко. З іншого боку, водопровідна — це технічна вода. Найкраще її доочищувати. У цьому плані, приміром, ефективні є заморозжування.

Іще одна проблема — пластикова тара. Незважаючи на її

сертифікацію, дозвіл використання, тривалий час у таких ємкостях зберігати воду не можна. Скажімо, якщо набрати рідину з кулера, то не запустити повітря неможливо. У підсумку розмножуються різні бактерії. Але якщо таку воду вжити до 2—3 днів, то вона є цілком безпечною.

Окрему тему становить «мінералка», на яку багате Закарпаття. Слід пам'ятати: не завжди природна мінеральна вода є газованою. Відтак надмірна концентрація газу в ній може подразнювати слизові оболонки горла. Крім того, постійно вживати «мінералку» не можна. Адже вона здебільшого — лікувальна або лікувально-столова. Ліки ж потрібно застосовувати з розумом. Щодо використання антибіотиків для продовження терміну зберігання, то фахівці стовідсотково цей фактор не підтверджують. Води, які є в Україні, досліджують у лабораторії Одеси, і за відповідними показниками «мінералка» не містить стабілізуючих речовин. Звичайно,

ОБГОВОРЕННЯ

Гуманітарно-природничий факультет з угорською мовою навчання організував триденну наукову конференцію.

Розглядали питання щодо історичної спадщини Угорщини. Окремо обговорювали минуле Ужгорода в контексті Угорського королівства (XI — XIII ст.), а також приділили увагу розвиткові освіти й науки Закарпаття в 1945 — 1949 рр.

Серед значної кількості угорськомовних робіт варто виокремити дослідження про Т.Шевченка, зокрема стосовно періоду його перебування у Вільнюсі.

ТИТУЛОВАНІ

«Золотий глобус» геофаку

Обрано найкращих викладачів та найстаранніших студентів

Вужгородському Обласному театрі ляльок «Бавка» відбулася урочиста церемонія нагородження «Золотий глобус», на якій відзначили викладачів та студентів географічного факультету нашої альма-матер.

Уже втретє студії обирають найкращих наставників із різних кафедр геофаку, а викладачі, натомість, голосують за трьох найактивніших студентів року.

Захід розпочав заступник декана з навчально-виховної роботи Роман Славик, котрий привітав зі святом географа. Також анонсував найближчі заходи в рамках проведення Тижня географічного підрозділу. До вітань долучився й голова вченої ради геофаку, професор Степан Поп.

Стосовно ж власне церемонії «Золотий глобус», то вона складається з 12 номінацій. На кафедрі географії та раціонального природокористування в категорії «Лабораторна року» переможцем став Михайло Микита, «Найорганізованішим викладачем» — Роман Славик, а «Викладачем року» обрали Степана Попа.

На кафедрі землевпорядкування та кадастру номінації розподілили таким чином: «Най-

У контексті історії

просунутіший викладач» — Роман Пересоляк, звання першої леді кафедри вдостойно Вікторію Савчак, викладачем року названо Марину Ничвид.

Кафедра лісового та садово-паркового господарства теж отримала перемогу в категорії «Міс Антистрес» (нею визнано Вікторію Бокоч), «У ногу з часом» (переможець — Наталія Мойш). Титул «Викладач року» отримав Людвіг Потіш.

Не оминули увагою і юних географів. Номінація «Студент року» дісталася Габрієлі Убрежі (підрозділ лісового та садово-паркового господарства), Максиму Грешинцю (відділення землевпорядкування та кадастру) й Катерині Стегурі (кафедра географії та раціонального природокористування).

Гостей розважали дитячий ансамбль танцю «Веселка» та студія сучасного танцю «Бліц». Прекрасним співом зачарували Вікторія Булеца та Анна Кушнір. Другокурсник Роман Вайнагій виконав попури на акордеоні, а про роботу географа й наставників розповіла у своєму вірші Надія Піцур.

Насамкінець голова профбюро факультету Анна Кабаці подякувала всім за натхненну працю й побажала надалі підкорювати нові висоти.

Катерина СВІТЛИЧНА,
студентка відділення журналістики.

Чарівна влада соку життя на Землі

звичай, як і вдома, п'ю воду з-під крана, тому друзі вважають мене божевільним. Але ж не можу купувати щодня бутільовану, бо не маю змоги, — говорить третьокурсник Михайло.

Насамкінець поради від Олени Некрасової, дієтолога: «Скільки води за добу повинна випивати людина, залежить від багатьох факторів. Зокрема, від статі та фізичних навантажень. Якщо говорити в загальному, то людина втрачає від 2 л води за день. Відповідно має випивати 1,5—2 л щонайменше. Щодо мінеральної, то її потрібно вживати тільки під наглядом лікаря й несистематично. Краще в лікувальних установах, скажімо, у санаторіях. А та вода, яка продається в магазинах, насичена вуглекислим газом, що шкодить нашому здоров'ю».

Пані Олена радить усім випивати склянку або дві на голодний шлунок, відразу ж після пробудження. Звичайно, можна вживати як до прийому їжі, так і під час — це корисно, особливо якщо розподілити собі кількість води на весь день, а не випивати відразу великими порціями. Воднораз дієтолог не радить захоплюватися кип'яченою водою, бо вона мертва. Так само не вихід із ситуації — вода з-під крана. Крім того, фахівець рекомендує хоч би раз на півроку відносити її на аналіз, аби впевнитись у належній якості, від чого залежить і стан нашого здоров'я.

Питання води залишається актуальним. І його розв'язання — значною мірою вирішення багатьох проблем сучасного суспільства. Не забуваймо про це, адже, як учить народна мудрість, «без води і не туди і не сюди».

Аліна ГАЛАШ,
студентка відділення журналістики.

усе може бути в підробках, але останнім узагалі не слід довіряти! А наскільки загрозливим є накип та осад у воді? Санепідеміологи заспокоюють: це природні властивості H₂O. Але якщо не хочете ризикувати своїм здоров'ям, краще кип'ятити воду, тоді вона буде безпечнішою. А коли серйозно піклуєтеся про здоров'я, удавайтеся до методів очищення або ж купуйте фасовану воду. Кожен має вирішити для себе, якій рідині віддавати перевагу. До речі, ось деякі з думок студентів:

«Коли я вдома, у Стрілках Львівської області, то п'ю воду «з-під крана». Вона з криниці, тече з гір. Зазвичай, щодня споживаю 1—1,5 літра. Коли ж перебуваю в Ужгороді, доволі складно адаптуватися, оскільки з крана пити не ризикую. Доводиться купувати. Загалом стежу за здоров'ям і не дозволяю собі вживати неякісну воду», — зізнається другокурсниця Віра.

«Я живу в гуртожитку. За-

ПРЕЗЕНТАЦІЇ

Фото Віри ЛАБИЧ

«Іловайськ» говорить про любов...

бесіди. Запросив пана Євгена до УжНУ декан факультету іноземної філології Михайло Рошко, оскільки, як він наголосив, студенти цікавляться сучасною українською літературою.

Є. Положий зазначив: «Живу далеко від Ужгорода, у Сумах; від порогу мого дому до російського кордону — 40 км, а до першого російського танка — 50. Життя розділилося на дві частини: до збройних протистоянь (зараз воно видається дуже щасливим, бо тоді ніхто не гинув) і після (період, коли нема ні війни, ні миру, адже саме так можна охарактеризувати нинішню ситуацію в державі). Автор розповідає про журналістську діяльність, презентував книжки, які написав до початку проведення АТО, згадував про свої мандри тощо.

«Іловайськ» покликаний до життя завдяки спілкуванню з другом, котрий повернувся зі Сходу України: там займався пошуком рештків солдатів, які знаходилися на тимчасово окупованій території. «У Міноборони повідомляли про 107 загиблих під Іловайськом.

Я зрозумів: їх не 107, і не 150, а більше, бо тіла продовжують піднімати. Шукав у різних джерелах в Інтернеті — і ніде не зміг прочитати загальну картину від «а» до «я»: чому так сталося, скільки загинув, чия вина... Тоді зрозумів: потрібно безпосередньо говорити з тими, хто там був. Провів близько сотні зустрічей, чимало їздив», — згадує автор початок роботи над виданням.

Емоційно переказуючи реальні історії своїх героїв, пан Євген зауважив, що в книжці не ставив однозначного запитання, хто винний у подіях на сході держави. Гість констатував: частка вини в кожному, бо за 25 років незалежності не навчилися цінувати свободу. Зі сказаним важко не погодитися, адже маємо наочний результат — війну. Це пекло, яке ламає долі незалежно від обставин. Водночас, за словами автора, «Іловайськ» не про війну, а про любов: матері до дитини, жінки до чоловіка-військового, маленького сина до загиблого батька...

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

Найповніша історія Закарпаття в датах від Сергія Федаки

В Ужгородському прес-клубі відбулася презентація з нагоди виходу нової книжки Сергія Федаки «Історія Закарпаття у датах і подіях».

Це найбільш компактна версія крайової історії в повному її обсязі — перша така в місцевій історіографії. На 160 сторінках уміщено близько 2000 дат від появи першої людини до лютого 2016 року, коли книжка була здана до друку у видавництво «ІВА» (вийшла коштом автора). Зокрема, датовано перші згадки про більшість наших населених пунктів, основні події політичної, економічної й культурної історії краю.

Докладніше про видання й нелегкий шлях до нього розповів автор, професор УжНУ: «Сьогодні існує соціальний запит на подібну інформацію, тим більше, що історія Закарпаття дуже насичена й не схожа на історію інших регіонів. Є про що писати — чимало цікавого, насиченого фактами, несподіваного в багатьох моментах».

У книжці охоплено дати від найдавніших часів до історичних племен (майже мільйон років тому) і аж до 21 лютого 2016 року. Крім хронологічного покажчика, є й багатий список літератури. Це

буде цікаво для молодих дослідників, зокрема студентів, які часом скаржаться на брак літератури.

Можливо, услід за презентованим виданням автор писатиме й художні романи про історію Закарпаття, як це вже було в книжках «Карпатський кросворд» та «Валет Валентина Другета» (Карпатська Україна й друга половина XVII століття відповідно). Цікавими для Сергія Дмитровича є доба владики Бачинського, коли заклалися підвалини інтелектуального світу краю, просвітництва, а також період 1918 — 1919 років та Другої світової війни, коли тривало гноблення, а водночас наставала доба помітного духовного ренесансу краю.

За інформацією Ужгородського прес-клубу реформ.

ПРЕС-КЛУБ

На черговому засіданні прес-клубу молодого журналіста «Медіаперспективи» представник Інституту масової інформації (ІМІ), працівник бюро журналістських розслідувань «Варто знати» Ярослав Гулан провів для колег-початківців тренінг. Модерувала захід викладач відділення журналістики Наталія Каралкіна.

У контексті контролю за місцевими керівниками гість розповів про власні розслідування, які проводить близько трьох років (загальний стаж роботи у ЗМІ — 10 років). Найчастіше розвідки стосуються махінацій із земельними територіями та бюджетом,

зловживання владою, виборчих процесів. Саме це зобов'язує його бути обізнаним і в галузі юриспруденції.

Я. Гулан разом зі студентами моделювали різні ситуації-невідповідності законам та намагалися розкрити їх. Медійник розповів про головні етапи своєї роботи: виокремлення складових проблеми, надсилання запиту до міської ради з проханням надати потрібну інформацію та документи, звернення до компетентної особи за коментарями. Успішне журналістське розслідування, за словами пана Ярослава, закінчується порушенням кримінальної справи та покаранням винних.

Студентів цікавило питання безпеки кореспондента-розслідувача, адже викривати злочи-

ни — справа ризикована. Гість наголосив: за будь-яких утисків прав медійникам слід звертатися й до ІМІ, одним із завдань якого є захист свободи слова. Також журналіст додав: «тиснуть» найчастіше не на працівників ЗМІ, а на інформаційних кілерів, які діють незаконно, висувують неправдиві обвинувачення. Варто наголосити: головним завданням розслідувачів є не публічний осуд певних осіб, а розповсюдження перевірених повідомлень, що мають чіткі докази.

Насамкінець Я. Гулан залишив контактні дані, запропонував молодим журналістам долучатися до роботи в жанрі розслідування та запросив на літню практику.

Ольга БРАЙЛЯН,
студентка відділення журналістики.

Студентам-журналістам відкрили таємниці жанру розслідування

ЮВІЛЕЙНІ ЗБІРКИ

У Закарпатській обласній універсальній науковій бібліотеці імені Ф.Потушняка організували літературний вечір під назвою «Місток між Карпатами і Татрами» й у такий спосіб визначили 15-річчя видання збірок художніх перекладів. Крім того, 2016-й став ювілейним, адже з'явився 25-й випуск серії.

Модерувала захід засновниця україно-словацького літературного проекту «Між Карпатами і Татрами», доцент кафедри словацької філології УжНУ Тетяна Ліхтей.

Оскільки вечір символізував єднання двох братніх народів, вокальне trio «Арніка» привітало гостей українськими та словацькими народними піснями. Архівний сюжет із програми «Срібна вежа» переніс у період презентації першого збірника. Перекладачами стартових 7 випусків, як виявилось, були студенти філологічного факультету нашого вишу. Тексти для роботи молодь відбирала за власним бажанням. Юні філологи переклали твори таких відомих постатей, як Петро Мідянка, Христина Керита, Каземир Гурницький, Василь Густі та інших.

Надалі до роботи почали залучати вже й фахівців, зокрема Дмитра Кременя, Івана Яцканина, Дмитра Павличка, Валерію Юричкову, Юрея Андрічка... Упродовж заходу Тетяна Василівна постійно поверталася до історії виходу збірок: розповідала

Уже 15 років збірка «Між Карпатами і Татрами»

єднає Україну зі Словаччиною

про їх авторів та художників, згадувала цікаві ситуації, пов'язані з ними. Запрошувала до слова й шановних гостей, котрі щиро ділилися своїми емоціями та спогадами. У виконанні студентів УжНУ пролунали вірші зі збірок як українською, так і словацькою мовами. Генеральний консул Словаччини в Ужгороді пані Янка Бур'янова висловила щиру вдячність Тетяні Ліхтей (див. фото) за те, що її енергія та зусилля дозволяють словакам читати рідною мовою твори українських авторів, а українцям — словацькою.

лістики, професор Юрій Бідзіля влучно наголосив на тому, що можна чимало говорити про європейськість, а можна, як Тетяна Василівна, тихо, але певнено «тягти плуга» і за допомогою мистецтва зближувати слов'янські народи. Доцент кафедри російської літератури Іван Сенько, своєю чергою, теж високо оцінив видання, про яке знають від Праги до Києва. Насамкінець закарпатський науковець побажав: нехай збірка й надалі світить енергійними втрами.

Олеся МАТІЙ,
«Погляд».

ОДНИМ ОБЗОРЦОМ

• **ЗУСТРІЧІ** • У Закарпатській ОУНБ ім. Ф.Потушняка Катерина Бабкіна презентувала збірку оповідань «Щасливі голі люди». Провідним у виданні є період із 1980 до 2015 років як епоха змін, коли народилися, виростили та сформувалися декілька поколінь дорослих українців, котрі нині розвивають країну. Герої творів — різні за віком, походженням, статусом, але всі мають непрості долі, щодня вирішують, як давати собі раду.

• **Студентам-філологам** УжНУ випала нагода поспілкуватися з В'ячеславом Медведом, лауреатом премії ім. Т.Шевченка, творцем асоціативного письма. На зустрічі говорили про творчість письменника, категорію популярності. Гість ділився життєвими спогадами (зокрема про Ужгород), літературними вподобаннями, впливами.

• **Філологи** УжНУ поспілкувалися одразу з чотирма сучасними літераторами з Івано-Франківської області: Євгеном Бараном, Любомиром Стринаглюком, Марією Микицей, Світланною Бреславською-Кеміню. Гості розповідали про свою діяльність, процес написання творів. З неабиякою цікавістю аудиторія слухала уривки з текстів, які цитували письменники.

• На історичному факультеті нашого університету український націоналіст Ігор Загребельний представив збірку «Орієнтири спротиву», видану ужгородською «Граждою». Автор описав події від 2010 до 2015 років. Тут уміщено шістьдесят статей, у яких порушено проблеми патріотизму, війни, міграції, релігії.

• **ОЛІМПІАДА** • Студенти УжНУ вибороли I місце на I етапі Всеукраїнської олімпіади з програмування. Серед 128 команд з усього заходу країни перемогла команда альма-матер UzhNU Brainiacs.

• **КОНКУРС** • Професори нашого університету здобули перемогу у Всеукраїнському конкурсі «Винахід року». «Золото» в номінації «Кращий винахід року в Закарпатській області» отримав комплекс досліджень «Межовий ультразвуковий ідентифікатор положення координат і спосіб визначення його положення» (патенти №№ 109926, 107284) доктора технічних наук Юрія Жигуца та доктора фізико-математичних наук Івана Опачка.

• **ГРАНТ** • Олег Девіняк, завідувач кафедри фармацевтичних дисциплін медичного факультету УжНУ, здобув грант Президента України для наукового дослідження «Встановлення кореляцій «структура — дія» та спрямований синтез нових речовин з протимікробною та протитуберкульозною активністю на основі похідних 4-тіазолідинону та 1,2,4-триазол-3-тіону».

Агнеса САБЕЛКО,
студентка відділення журналістики.

ФОЛЬКЛОРНІ СКАРБИ

Легенда про підсніжники

Продовження. Початок у №№ 7 (176) — 8 (177), 3 (184).

У далекому карпатському селі проживала бідна напівсиротина. Мама дівчинки померла, а батько оженився на злій жінці, котра мала свою дочку. Він не міг чимось порадувати власну кровинку, бо тяжко працював і рідко бував удома.

Важко жилося напівсиротині. Мачуха постійно чіплялася до неї, зате нерідній сестрі пробачала всяку провинку. Падчерці ж хотіла позбутися. Одного разу взимку жінка послала дівчину до лісу

знайти квіти. Суворо наказала не повертатися без них.

Довелось піти. Навколо лежало багато снігу, але жодної квітки. У лісі ж дуже холодно. Падчерка ходила й гірко плакала. Мама бачила свою дочку з неба й вирішила допомогти їй. Сказала дитині, що та матиме квіти, які виростуть із-під снігу. Кожна сльозинка топила його, а на місці з'являлися гарні рослини. Повернувшись додому, дівчинка подала підсніжники мачусі. І цього разу не вдалося позбутися напівсиротини.

Із того часу після танення снігу навесні ті квіти були першими. Вони стали передвісниками настання весняних днів. Підсніжники (їх ще називають пролісками) дарували надію на світле й радісне майбутнє.

Кароліна БОБОНИЧ,
студентка філологічного факультету.

СПАРТАКІАДА

Тривають загальноуніверситетські спартакіади: дев'ятьма викладацька й 66-та студентська.

Зокрема, у квітні 12 команд, сформованих із викладачів та співробітників УжНУ, показували вправність із закидання м'яча до кошика та забивання його у ворота суперників. Так, найкращими баскетболістами стали фізики, 2 місце посіли представники факультету здоров'я людини, а «бронза» дісталася

В ігровому стилі і викладачі, і студенти

підрозділу післядипломної освіти та доуніверситетської підготовки. Переможцем футбольних поєдинків виявилася команда юристів, за ними розташувалися біологи та фізики.

Показували свій рівень майстерності й учасники студентських баталій — провели турніри з волейболу й міні-футболу. У процесі захопливих ігор визначили призерів: трійку кращих із волейболу склали команди факультету здоров'я лю-

дини, фізиків і стоматологів. У міні-футболі «золото» завоював ІТФ, «срібло» — у факультеті здоров'я людини, бронзові нагороди — у гравців геофаку.

Ольга БРАЙЛЯН,
студентка відділення журналістики.

Фото: Медіацентр УжНУ

ІЗ КОГОРТИ ВИПУСКНИКІВ

Він здобув уже другу освіту в УжНУ, але так само недосипав, спізнився на пари, тривожно очікував сесії й радів скасованим заняттям, як і чимало студентів. Воднораз тільки нині зрозумів, який неоціненний досвід дав йому університет та скільки залишив яскравих спогадів.

— Іване, розкажіть, як обрали УжНУ й спеціальність у ньому.

— Моя сестра навчалася в Ужгороді, тому не виникало проблем із житлом. Також я не бажав їхати далеко від дому. Отож і не розглядав інших варіантів. Стосовно фаху, то спочатку планував вступати на ІТФ, однак не складав фізику на ЗНО. Довелося обирати іншу професію...

Важливою умовою для мене був безкоштовний вступ. Так пов'язав себе зі спеціальністю «Лісове та садово-паркове господарство».

— **Студентські роки зали-**

Іван МЕЛЕГАНІЧ: «...найбільше стали в пригоді набуті за роки студентства навички спілкування, вміння вирішувати різні конфлікти»

шають після себе, як правило, чимало вражень. Що найбільше запам'яталося?

— Багато що. Приміром, вікенд на гірськолижному курорті з одногрупниками. Ми орендували будиночок на два дні: спілкувалися в невимушеній атмосфері, грали в різні ігри та, звісно, насолоджувалися природою, каталися на лижах.

— Який випадок, пов'язаний з університетом, ніколи не забудете?

— Найяскравіший, напевно, час — на практиці, яку ми проходили неподалік озера Синевир. По-перше, там практично опанували курси ботаніки,

дендрології, екології та інших дисциплін. Ну а по-друге, із хлопцями влаштували незабутні вечори: біля багаття та під звуки гітари.

— Чому вирішили здобути другу вищу освіту?

На жаль, на моїй спеціальності не існувало магістратури, тому був змушений продовжити навчання у Львові. Потім мав можливість вступити до магістратури в УжНУ й обрав спеціальність «Державна служба».

— Де нині працюєте?

— У національній поліції, а саме в патрульній службі.

— Які набуті знання допомагають у новій професії?

— Мені найбільше стали в пригоді набуті за роки студентства навички спілкування, вміння вирішувати різні конфлікти. Також знання, пов'язані з політологічними аспектами державного управління та психологією управління, які здобував на спеціальності «Державна служба».

— Насамкінець, що б побажали УжНУ?

— Розвитку та процвітання! Викладачам — професійного зростання, а студентам — цінувати час, проведений в альма-матер, і насолоджуватися ним сповна!

Ірина БАЛОГ,
студентка відділення журналістики.

ЗНАЙОМТЕСЬ!

Індія — одна з найцікавіших та найдавніших країн світу. Її культура багата, релігія та мова — різноманітні. Уже другий рік поспіль жителі обласного центру можуть ближче ознайомитися з культурою названої держави. Нині в Ужгородському національному університеті навчається майже 400 студентів саме з цієї захопливої й екзотичної країни. Мені вдалося поспілкуватись із двома її привітними жителями, студентами медичного факультету Харі КРИШНАНОМ та Шрав'єю НІММАЛОЮ.

Обидвоє приїхали до України з Південної Індії, аби вивчати медицину. Чому обрали нашу державу? Тому що тут дешевше навчання. Знайомство розпочалося три роки тому. Спочатку іноземці жили на Сході, у Луганську, а у зв'язку з його окупацією були переведені до мальовничого Ужгорода.

«Місто гарне, миле, спокійне, без метушні, люди привітні. Нам справді тут подобається», — каже Шрав'я. «І ще тепліше ніж у Луганську, проте погода досить непередбачувана. Особливо мені не подобаються «ужгородські» дощі», — додав Харі.

Індія ж багата своїми святами та фестивалями. «Якщо почнемо розповідати про всі наші святкування, то можемо розмовляти декілька днів!» — усміхається Шрав'я. Утім індуси назвали свої найулюбленіші заходи. Перше місце в уявному рейтингу має фестиваль Холі — один із найрізнобарвніших. Це свято весни, пробудження та розквіту природи, свято сонячного світла й тепла. Зазвичай, Холі відзначають у лютому — березні. Люди обсіпають один одного різними фарбами та обливаються кольоровою водою.

Наступну сходинку посідає фестиваль вогнів — Дівалі. Він символізує перемогу над темрявою, відбувається восени, коли проводжають дощі та зустрічають нову пору року — зиму. Головними декораціями під час п'ятиденного

Індія в Ужгороді

заходу стають ліхтарики, свічки, феєрверки та вогники. Індія наче перетворюється на казкову країну світла й добра.

Серед українських свят іноземним гостям найбільше сподобалося Різдво. Шрав'я зауважила, що завжди мріяла відсвяткувати його за межами своєї домівки, спробувати відповідних страв. До речі, про них... Кухня Індії така ж різноманітна, як і культура, фестивалі та мови. Незліченна кількість наїдків зумовлюється масштабністю держави та групами людей, які проживають на її території. Популярне вегетаріанство. Навіть людина, котра обожнює м'ясо, знайде для себе щось дуже смачне та особливе. Водночас Індія — рай для любителів солоденького. І якщо ви хочете спробувати щось з останнього, то насамперед це повинен бути кхір — рисовий десерт із молоком, усіма можливими сухофруктами, горіхами й прянощами. Ви наче куштуєте рисовий пудинг, який насправді дуже калорійний, проте надзвичайно смачний.

Щодо основних страв, то, безперечно, варто скуштувати каррі. Його основу становлять овочі та рис, звичайно, спеції та в деяких рецептах курятина. До речі, споживання м'яса є цікавою темою для індусів. Як зауважили співрозмовники, їсти його чи ні — вибір кожного. Плюс багато що залежить від виховання. Мешканці Індії можуть споживати будь-яке, окрім телятини, оскільки корова — священна тварина. Скажімо, Шрав'я їсть тільки курятину, а Харі все життя вегетаріанець. «Просто мене так виховували. Я не маю нічого проти м'ясоїдів. Навіть можу відрізати вам шматок м'яса, проте сам його не вживаю», — усміхається хлопець.

Якщо ж говорити про національне вбрання, то варіації сарі можуть бути найрізноманітнішими. Фасони й кольори залежать від регіону проживання. Однак характерно, щоб на весільному вбранні було багато золота. Також популярним серед молодих пар є мехенді — розпис тіла органічною речовиною. Нареченій розмальовують руки й ноги яскраво-червоною хною. Уважається,

що кожен символ, який малюють, має своє, особливе значення. Індуси вірять: ці малюнки принесуть щастя в шлюб, а чоловік буде вірним до кінця життя.

«Хоч, — зауважила Шрав'я, — тепер мехенді — більше мода, а не традиція, ми можемо розмальовувати тіло й у звичайні дні, просто для краси. До слова, це корисно для здоров'я. Хна добре впливає на шкіру».

Колись країна суворох поглядів та консерватизму, Індія тепер поволі опускає бар'єри. Чимало людей не мають нічого проти того, аби засмагати в купальнику чи товаришувати з представниками інших національностей. Хоч у минулому це було неприпустимо. «Ви знаєте, навіть тепер є багато дуже закритих особистостей, котрі не йдуть на контакт, і, можливо, ніколи б не погодилися на таку розмову, як наша, проте все це залежить від сім'ї, де доводиться виростати».

Стосовно віри, то Харі зі Шрав'єю сповідують індуїзм. Це релігія, у якій піддаються впливу різних речей, проте якщо кількома словами, то мова про певний вияв ідеї інь та ян. «Бог — енергія, а люди — дерево, вода, вогонь, земля та метал. Отож індуїзм — вірування про те, як Бог і зазначені 5 елементів утворюють один єдиний світ», — каже Харі.

Індія — країна, що налічує близько 30 національних мов. Основною вважають гінді та англійську. Тому на запитання, якою Харі та Шрав'я спілкуються вдома, вони відповіли: англійською або ж своїми народними. Для Харі це телугу, а для Шрав'ї — малаялам. Обидвоє володіють гінді, але майже ніколи нею не послуговуються.

Найскладнішим для адапта-

Харі КРИШНАН і Шрав'я НІМАЛЛА в Ужгороді

ції індусів у нас виявилася саме мова. Проте Харі, будучи в нашій країні лише три роки, почав нею розмовляти. І ви навіть не повірите, наскільки добре він володіє українською! Щодо Шрав'ї, то легшою для сприйняття для неї виявилася російська, і дівчина багато що розуміє. Про плани

на майбутнє студенти не загадують. Для початку потрібно закінчити навчання, а там буде видно. Проте навіть якщо вони житимуть в іншій державі, Україну завжди згадуватимуть із теплими емоціями як важливу частину свого життя.

Поспілкувалася з іноземцями та спробувала повторити декілька слів мовою гінді Агнеса САБЕЛКО,
студентка відділення журналістики.

ЗАПРОШУВАЛЬНЕ

29 квітня танцювальний світ відзначив своє професійне свято — Міжнародний день танцю.

Сучасне мистецтво важко уявити без театрів опери й балету, танцювальних труп, ансамблів

ЗНАЙ НАШИХ

Уже вчотирнадцяте в обласному центрі Закарпаття (а точніше в урочищі Золота гора на «Карпати-арені») відбулися міжнародні змагання з танцювального спорту Uzhgorod Open. Приїхало понад 1700 учасників із 8 країн: Литви, Румунії, Молдови, Польщі, Угорщини, Словаччини, Чехії та з різних міст України.

Гідно за господарів виступи-

Пізнавайте таємну мову душі...

бальних і народних танців, відповідного спрямування професійних і самодіяльних артистів. Кожен із нас може стати частиною великої творчої сім'ї!

«Танець — таємна мова душі», — зазначала Марта Гре-хем. Поринути у світ руху й музики

запрошує колектив «Шовкова косиця» Ужгородського національного університету, який пропонує вивчати такі види танців, як чардаш, циганський, чарльстон, танго, рок-н-рол тощо.

У вівторок та четвер на 18:00 та в неділю о 15:00 у Студентсь-

кому центрі дозвілля «Ювентус» на охочих чекають досвідчені й талановиті викладачі. Додайте у своє життя нових емоцій та яскравих барв за допомогою танцю!

Ангеліна УГРИН,

студентка відділення журналістики.

Open Uzhgorod через УжНУ й разом із ним!

ли й представники Ужгородського національного університету. Так, першокурсник факультету здоров'я людини Тарас Міщан посів III місце в європейській програмі й став чемпіоном України у форматі «Формейшн» (КСТ «Грация», Ужгород). Це перша така перемога в історії названого виду спорту в області. Юнак констатував: «Змагання дуже подобаються, оскільки Uzhgorod Open — один із найкращих турнірів у нашій державі. Щодо результатів, то якою була підготовка, такі й про-

дemonстрували результати».

Головний суддя з Києва Дмитро Базела відзначив високий рівень майстерності пар, а Йоан Мергес, суддя з Румунії, своєю чергою, зауважив: «Усе дуже гарно організовано. Я вперше в цьому місці, тут так красиво! І хороший рівень учасників».

«Золото» у категорії «Формейшн» отримала й донька про-ректора УжНУ з науково-педагогічної роботи М.Лендєл Анастасія. Формулу успіху школярка, яка

займається танцями з трьох років, окреслює так: «Потрібно чимало тренуватися, докладати максимум зусиль, усе враховувати. Зараз наймовірні відчуття... Усередині все вирує! Не віряться, що ми стали чемпіонами України».

Як бачимо, і представники нашої альма-матер допомагають Україні гідно виходити на міжнародну арену. Тож open Uzhgorod через УжНУ й разом із ним!

Мирослава ГАРАЗДІЙ,

«Погляд».

Анастасія ЛЕНДЬЕЛ

На кращих учасників змагань чекали заслужені нагороди

Тарас МІЩАН

СЛАБКОСТІ

Усі маємо певні звички чи вподобання, які декому можуть здатися безглуздими. Шопінг, футбол, відвідування нічних клубів, колекціонування цукрових стіків чи візиток та безліч інших занять для когось життєво необхідні, як сон, їжа та вода. Звичайно, ніхто не помре, не придравши нову кофтину, але психологічно декого це змусить почуватися невдоволено, пригнічено. Я поспілкувалася зі студентами про те, що ж доповнює їхнє життя та робить його приємнішим.

Уже понад 15 років п'ятикурсниця Вікторія Сакаль, якій ніні 21 рік, не може жити без кави. 6—7 філіжанок ароматної — норма для дівчини: «Звичайно, спочатку це була кава з молоком. Не подумайте, що мої батьки поїли шестирічну дитину суто нею. Просто так склалося, що коли всі зранку прокидалися, збиралися на роботу, то пили каву... І я разом із ними! А відколи вступила до університету, вживаю багато й постійно, незалежно від часу доби». Тож якщо побачите в гуртожитку на

кухні дівчину, яка о третій ночі варить ароматний напій — не дивуйтеся, адже для Віки це те ж саме, що для інших вода!

А ось Наталія Гобан — ласунка. Ні дня без цукерок, печива та тістечок! Каже, що відчуває гостру потребу в солодощах, за їх відсутності стає дратівливою та невдоволеною, а з'ївши хоч би карамельку, відразу ж веселішає: «Та найголовніше те, що вони ніяк не впливають на фігуру. Якби це було не так, то я б, напевно, мусила навчитися опановувати свою залежність. А поки смакую із задоволенням!»

Для тих, хто полюбляє добряче попоїсти, Олександра Кузь-

ма стала б

найкращою

подругою.

Її хобі та

водночас

маленька

залежність

— куліна-

рія: «Не

так люблю

сама насити-

тись, як

куховари-

ти. Часто

трапляєть-

ся: навіть

не скуш-

тую, що

приготувала. Але інших люблю пригощати, у такий спосіб задовольняючи ще одну потребу — спілкування з близькими. Адже це так «круто», коли вдається зібрати друзів за одним столом. Те, що дівчина живе в гуртожитку й готувати може тільки на спільній кухні — не перепона. Олександра радо ліпить вареники, готує борщ та фірмовий індійський пудинг.

Мар'яна Глодан, не соромлячись, може назвати себе книгоманом, адже має не просто хорошу, а надзвичайно корисну залежність. Одна прочитана книжка за місяць — низький показник для дівчини. Вона без вагань проміняє «живе» спілкування на ще одне гідне

видання: «Коли не маю змоги читати, наче дегр аду ю». А така перспектива відверто лякає».

Якщо ви скажете щодень будь Яні Магочі, найімовірніше,

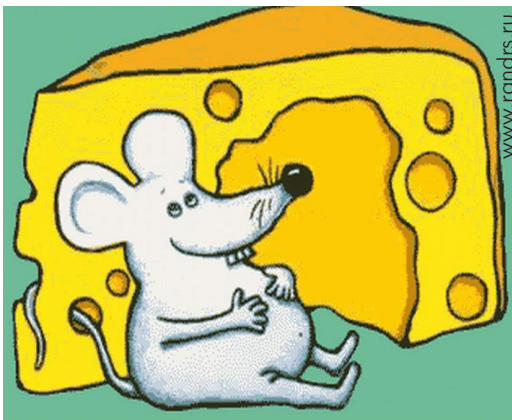
вона вас не почує. Переважно вуха дівчини зайняті музикою, із якою не розлучається: у «маршрутках», на прогулянках, при заняттях спортом, виконуючи домашню роботу, засинаючи. «Музика створює мене. Вона допомагає підняти настрій або ж навпаки, створити атмосферу для глибоких роздумів, налаштуватися на серйозність. Вона, без перебільшення, надихає жити», — говорить дівчина. Воднораз Яна зовсім не намагається ізолювати себе від інших, адже коли не слухає музику, то радо проводить час із друзями: «Відчуваю гостру потребу в спілкуванні. Необхідно ділитися емоціями та думками з близькими. Ненавиджу дні, коли залишаюся без можливості наживо поспілкуватися з кимось. Тоді стає дуже важко».

Усі ці пристрасті можуть бути не просто нешкідливими, а навіть життєво необхідними. Потрібно тільки правильно ними послуговуватись, адже наукові дослідження показали, що кава корисна для серця, глюкоза, яка міститься в солодощах, активізує роботу мозку, а музика стимулює мислення. Усе залежить від того, чи будемо вміло використовувати потенціал залежностей, чи станемо їх заручниками. У кожного свої слабкості. Слід тільки завжди пам'ятати польську приказку: «Що занадто, то не здорово».

Вероніка МОРОЗ,

студентка відділення журналістики.

Маленька залежність

Кращим студентським матеріалом

«Погляду» в №№ 3 (184) визнано:

матеріал «Патріотизм під парасолькою...»
Мирослава ГАРАЗДІЙ,
студентка 4 курсу
відділення журналістики.
Вітаємо авторку!

Анекдоти

Мозок — унікальний орган. Він працює 365 днів у році, 24 години на добу з моменту народження й до того моменту, як ти входиш в екзаменаційну аудиторію.

Я — гуманитарій, і для мене ті, хто розбирається добре у фізиці, хімії, математиці, — люди з надприродними здібностями.

— Забудьте все, про що вам говорили в інституті.

— Я не вчився у ВНЗ.

— Тоді ви нам не підходите, бо потрібні люди з вищою освітою.

Гуманитарій — це коли постійно здається, що обдурили з грошима.

Під час іспиту викладач звертається до студента:

— Ну, голубчику, переконайте мене, що вам не потрібно йти в армію.

Студентство — такий період, коли прийдеш із навчання й не знаєш, чого більше хочеш: їсти чи спати.

Викладач на іспиті помітив, як студент намагається витягнути шпаргалку; став спостерігати. Захопився. Обидва нервують. Зрештою, наставник не витримав:

— Ну тягни ж, тягни сміливіше...

Запропонувала

Ангеліна УГРИН,

студентка відділення журналістики.

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

Читайте «Погляд» на сайті Ужгородського національного університету за покликанням <http://www.uzhnu.edu.ua/uk/cat/university-poglyad/issues>

А з кращими матеріалами номера ознайомлюйтеся на сторінці «Погляду» в соціальній мережі Facebook

<https://www.facebook.com/uzhnu.poglyad>

ПОГЛЯД

Орган вченої ради Ужгородського національного університету.

Замовлення № 183.

Ціна — безкоштовно.

Виходить щомісяця.

Номер підписано до друку:

29.04.16.

Засновник і видавець —

Ужгородський національний

університет.

88003 м. Ужгород,

вул. Підгірна, 46.

Номер надруковано

у видавництві «А-прінт»,

46010 м. Тернопіль,

вул. Текстильна, 28.

тел.: (352) 52-27-37,

0673501794.

Наклад 1000 примірників.

Формат А 3, 2 ум. друк. арк.

Адреса редакції:

88016, м. Ужгород,

вул. Університетська, 14.

Поштова скринька:

poglyad@uzhnu.edu.ua

Тел.: 0934314562.

Рестраційне свідоцтво

ЗТ № 449/41 від 7.02.2008.

Головний редактор

В.Ю.ТАРАСЮК.

Верстка: О.В.МАТІЙ.

Набір: М.М.ЗЕЛІНСЬКА.

Коректура: М.Б.ГАРАЗДІЙ.